

افغانستان خواهد درخشید. اما مگر انسان‌های بزرگ هرگز می‌میرند؟ آن‌ها در کلامشان، در آرمان‌هایشان، در اندیشه‌هایی که به نسل‌های پس از خود هدیه می‌دهند، زنده می‌مانند. استاد ولی احمد نوری نیز از همین تبار بود — مردی که قلمش را چون شمشیری در برابر تاریکی‌های جهل و تعصب برافراشت و با عشق و باور به وطنش، برای روشنگری و اتحاد نوشت. سه سال از خاموشی این چراغ روشن می‌گذرد، اما هنوز رد پای حضورش را در قلب هر آن‌کس که به حقیقت، فرهنگ و هویت این سرزمین دل بسته است، می‌توان یافت. او از افغانستان، روایتی دیگر داشت — نه روایتی از جنگ و ویرانی، بلکه روایتی از صلح، همبستگی و زیبایی گلستانی که اقوامش گل‌های رنگارنگ آن بودند. صدای استاد نوری هنوز از لابه‌لای صفحات “آریانا افغانستان آنلاین” شنیده می‌شود، هنوز در سطرهای کتابش نفس می‌کشد، هنوز در قلب‌هایی که به عشق این خاک می‌تپند، زنده است. او رفت، اما راهش باقی‌ست. نامش تا همیشه بر آسمان فرهنگ افغانستان خواهد درخشید، و یادش، همچون عطر گل‌های سرزمینش، جاودانه خواهد ماند.